

akartad, hogy értsem meg én, — érezzem meg és kövessen habzó fiatal-ságod nyugtalanító, nekem oly sokszor idegen örömeit, szépségeit. Én lép-tem egyet — és megértettem a te modern lelkedet... Nem próbálnád meg te is a lépést, fiam? Nem is olyan nehéz ezt megérteni. Mielőtt elutaz-tam, az utolsó délután, szegény Hegedűs doktor látogatott meg. Azt kér-dezte: miért utazom el? Valami olyast feleltem, hogy az eszkimóknál járja a jó szokás, megásni az öregek sírját és betemetni őket. elevenen a hó-gödörbe, ha túlságos soká találnak élni. Nos, én elmegyek és megásom a gödröt magamnak — mondtam akkor... Bele is kezdtem, de időközben ráéreztem: még korán volna, még vannak itt tennivalóim. A ti leveleitek, édes fiam! Visszahúztatok. Még vannak itt tennivalóim:

A fészket újra kell építeni. A hű anya hű marad a fészekhez, az utolsó esőpp véréig.

Tudod, kitől tanultam ezt? A haldokló Csulaknétól és a fecskemadár-tól. Ha te láttad volna azt a félig már halott haldoklót, hogyan szállt porbe emberrel-Istennel:

A fészek... A fészek — volt az utolsó gondolata... Én néztem a szörnyű viaskodást, belém hatott, átjárt a csontomig, a velőmig... Ez az igazság — ez az élet... ez az irtózat, szívós akarás. Így kell kapaszkodni a „miénk“ után, így kell megragadni a célt... Ezt tanultam meg a haldoklótól. Már bennem volt a gondolat, de nem bírt formát ölteni, ki-kristályosodni. Ott azután megértettem mindent. Újra kell kezdeni, édes, jó fiam.

Az élet is mindig újra kezd... .

Négy óraker becsöngetett az építőmester.

— Nézd meg, fiam, itt vannak a tervek, építeni fogunk!

Az építőmester kiterítette az ebédlőasztalra a nagy, fehér lapokat. Föléje hajoltak. A két férfi és a kicsi, karcsú, fehér alak. Zách Tamásné gyöngéd, finom újjával mutogatta a vonalakat. És a fiú, amíg tekintete követte a kicsiny újj mozgását, a nyomán látta kialakulni, nőni-nőni a levegős, napos magasságba belenyúlni a megdönthetetlen új házat...

Az ajtó halkán nyílt, a szoba észrevétlen telt meg. Gyermek, unokák odasereglettek az asztal köré... A fejük fölött egy kicsiny, fehér kéz szárnyalt, ívelt

— a feltámadt fészek...

Szederkényi Anna.

ÉRDEMES?

Irodalom? Világirodalom?

Himalája. — Ez a vers, ha megél,

Egy porszem lesz — vagy az sem lesz talán —

Mit táncoltat a szél.

S ha netalántán a hegyekre fújja:

Ugyan micsoda súly egy porszem súlya?

Mindegy. Megírtam.

És azzal fekszem le ma éjszakára:

Megnőtt egy porszemmel a Himalája.

Reményik Sándor.